

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia 10. Ioannes ante suam natiuitatem mira agit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

Ibo comes, comes ibo. Deum, si vincā palato
Lingua sedet, membris omnibus opto loqui.
Sic tibi nunc viuam, vix dum qui viuo parenti,
Tu puer alme parens me tibi saepe paris.

Elegia 10.

Ioannes ante suam natiuitatem
mira agit.

P Arturit alma parens. exspectas virgo querelas?
Plaudē. puer matri gaudia sera parit,
Aureus ille puer, primo qui maximus ortu,
Quem coluere nurus, quem coluere viri.
Mente virum sapit ipse, rudi vix sensus in quo
Clauditur: ē clauso carcere liber abit.
Currit, & angustā pes heret compede victus.
Ludit, & adstringunt vincula curta manus.
Cor micat exsultim iua cui vix cordis imago est.
Ante canit preco; quā tuba nata fuit.
Ante chorū ducit, thalamus quā limina pandat.
Ante canit; plectrum quā manus arte regat.
Astra subit, necdum terris qui serpere cepit.
Ante tubam victor premia clara rapit.
Nox graua; & roseo iam Prosporus emicat astro.
Necdum gemma tumer; foeta stat vua mero.
Iamque auido pede currit, & igneus ambit IESVM,
Iamque tenet metam; nec via pandit iter.
Caestes prius haurit opes, quā colligat artus:
Ante Deo; vitā quā sibi tiro sapit.
Entheus ante pio cor spiritus imbuat igne;
Ignea quā toto corpore vena fluat:
Occupat ante decus regni; quā corporis vsum.
Inclususque vtero sidera liber adit.
Et regit arma; prius quam dux sit idoneus armis.
Et rata palma viret, nec sibi pugna stetit.
Ac media de nocte videt sibi surgere solem.
Pene prior morbo, certa medela venit

Quis

Quis non attonito decus hoc miretur hiatu.
 Quale feret vates nullus, & ante tulit.
 O puerum! sed non puerum, miracula rerum
 Cui tot in obscuro carcere vt astra, micant
 Qui potis est miris sic omnia verte re formis;
 Mirus hic inuerso viuit in orbe puer.
 Quis neget? ecce nouos inuertitur orbis in orbis.
 Lex verus ipsa nouæ gloria legis erit.

Elegia II.

Ioannes ardet ex vtero materno elu-
 tari vt Christo fruatur.

A D M A T R E M.

Q Vis dabit vt duro genitrix quem carcere claudit,
 Inuida victrici rupero claustra manu?
 An tristes trahit ergo moras vox nuncia gaudi?
 Numen adest; & amans numine tardo frui?
 Vt quid enim surdis mera nox caput obsidet vmbri?
 Quem prope sol tangit, cur sine sole gemat?
 Inuideat puero natura nouerca salutem?
 Inuidet, ac miseris prægrauat ora modis.
 Scilicet inuisas offundit vt vmbra, tenebras,
 Traduce facundum crimine crimen Aui.
 Fac, propior socio contingam lumine lumen;
 Ni facis ah! vmbra iam minor vmbra cadam.
 Annis? ô! vinculis dolor illigat a rûmnoſis.
 Restat adhuc rennis luna terenda rotis.
 Orsa ter illa, suum ter & illa retexet honorem;
 Ante meum festo quam iubar igne fluat.
 Hei mihi! ter deno spatiam vel longuis anno.
 Non horas, numerat pun&a perennis amor.
 Cur pigras numerem lunas lunæue labores;
 Cui mora quæque moræ sæcula longa facit?
 His oculis lucis fons aureus ardet IESVS;
 Et mihi nox vmbra lumine cassa caput.

Virgo.